

Luchtig theater met een poëtische onderlaag



Jan Jaap van der Wal (links) is sterk als moppentapper tegenover de stuntelige toneelknecht Terry (René van 't Hof).

HANNY ALKEMA

theater

Not the Tommy Cooper Story
Toneelgroep Maastricht & Van
Warmerdam ***

Losers zijn het, alle twee. De Master of Ceremonies, die slechts slechte grappen kan debiteren en zijn tekst kwijtraakt, terwijl hij nog zestig voorstellingen te gaan heeft, maar wel op toneel in de spotlights staat. En toneelknecht Terry Copper, die stuntelt met trapjes en rekvisieten, maar onzichtbaar, achter de schermen.

Cabaretier Jan Jaap van der Wal en mimespeler René van 't Hof vormen daar een onverwacht duo, vanuit verschillende disciplines, maar vereend door de inspiratiebron en naamgever van hun voorstelling: Tommy Cooper (1921-1984), de komiek/goochelaar die de mislukking tot kunst verhief en met verbluffend snel aaneengeregen flauwe grappen hele zalen en op tv miljoenen deed bulderen van de lach.

Die bulderlach lijkt niet het hoogste doel van 'Not the Tommy Cooper Story', maar de sfeer van falen hangt er wel als een soort van nostalgisch waas overheen. Wat wordt versterkt door de achterdoekprojectie van een getekende roadmovie met een almaar doorsjokkende ledenpop à la Pinocchio.

De voorstelling zelf krijgt met zijn tot grappige basisvorm herleide rekvisieten - een gekleurde houten plank met benen als rijdende bus op wielen - ook allengs iets van een tekenstrip. Met als anekdote de zoektocht van de toneelknecht naar de rechtmatige eigenaar van de door hem gevonden vuurrode fez. Natuurlijk die van Tommy Cooper.

Aangestuurd door de ceremoniemeester schuttert deze Terry zich van buikspreekpop via argwanende agenten of louche nachtclubs weg van zijn boze vrouw met deegrol. Dat gestuntel is René van 't Hof op het lenige lijf geschreven. Wat bij een ander makkelijk plat wordt, krijgt bij hem een zekere poëzie, hier mooi gecombineerd met de muziek van Vincent van Warmerdam.

Geestig is ook hoe Jan Jaap van der Wal zijn moppentappende rol in een relativerend perspectief plaatst, bijvoorbeeld door een scèneaanwijzing in een zinnetje als 'Staat een man bij de bushalte' te laten hangen.

Tekstschrijvers (Jan Veldman en regisseur Michel Sluysmans) en spelers hebben elkaar goed aangevoeld. Net zoals Catharina Scholten zich in haar vormgeving vast heeft laten inspireren door de poppen van Servaes Nelissen.

Anders dan de titel doet vermoeden is de voorstelling eerder poëtisch, luchtig schertsend muziektheater dan hilarisch. Met een aangenaam soort harkerige naïviteit, die terloops iets van de mens achter de komiek laat zien. Wat mij betreft wel beter passend in de kleine zaal.

Al redden ze het wel in die grote zaal.

Tournee t/m 4-6. Info:
www.toneelgroepmaastricht.nl